

РЕШЕНИЕ

№ 50

гр. Пловдив, 14.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева
Тодор Илк. Хаджиев

при участието на секретаря Мила Д. Тошева
като разгледа докладваното от Катя Ст. Пенчева Въззивно търговско дело № 20235001000654 по описа за 2023 година

Производството е въззивно по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С решение №260015/30.03.2023г., постановено по търг.д. №1275/2020г. по описа на окръжен съд С.З., Застрахователно акционерно дружество „Д.Б.:Ж.З.“ АД, с ЕИК ***** е осъдено да заплати на С. Ж. А., с ЕГН ***** обезщетение в размер на 180 000лв. за причинените й неимуществени вреди, изразяващи се в търпени болки и страдания, вследствие на получените телесни увреждания при ПТП, настъпило на 07.05.2019г., ведно със законната лихва от 07.04.2020г. – датата на застрахователната претенция до окончателното плащане, като е отхвърлен искът над сумата от 180 000лв. до претендирания размер от 260 000лв.

Застрахователно акционерно дружество „Д.Б.:Ж.З.“ АД, с ЕИК ***** е осъдено да заплати на С. Ж. А., с ЕГН ***** обезщетение в размер на 3 541,85лв. за причинените й имуществени вреди, вследствие на получените телесни увреждания при ПТП, настъпило на 07.05.2019г., ведно със законната лихва от 07.04.2020г. – датата на застрахователната претенция до окончателното плащане.

Застрахователно акционерно дружество „Д.Б.:Ж.З.“ АД, с ЕИК ***** е осъдено да заплати на адв. П. К. от САК адвокатско възнаграждение в общ размер на 6 164,57лв. за осъществена безплатна адвокатска помощ на ищцата съразмерно с уважената част от исковете.

С. Ж. А., с ЕГН ***** е осъдена да заплати на Застрахователно акционерно дружество „Д.Б.:Ж.З.“ АД, с ЕИК ***** направените по делото разноски в размер на 305,07лв. съразмерно с отхвърлената част от исковете.

Застрахователно акционерно дружество „Д.Б.:Ж.З.“ АД, с ЕИК ***** е осъдено да заплати държавна такса в размер на 7 341,67лв. и сумата от 1 153,86лв., представляваща възнаграждения за изготвяне на експертизи, изплатени от бюджета на съдебната власт съразмерно с уважената част от исковете.

К. К. К., ЕГН ***** е осъден да заплати на Застрахователно акционерно дружество „Д.Б.:Ж.З.“ АД, с ЕИК ***** сумата от 26 000лв., предявен като част от 150 000лв. за неимуществени вреди и сумата от 3 541,85лв. за имуществени вреди по предявения евентуален обратен иск ведно със законната лихва от датата на изплащане на обезщетението от Застрахователно акционерно дружество „Д.Б.:Ж.З.“ АД на С. Ж. А. по основния иск и разноски в общ размер на 3 781,27лв., при условие, че Застрахователно акционерно дружество „Д.Б.:Ж.З.“ АД заплати на С. Ж. А. обезщетение в размер на 180 000лв., за причинените ѝ неимуществени вреди, изразяващи се в търпени болки и страдания, вследствие на получените телесни увреждания при ПТП, настъпило на 07.05.2019г. ведно със законната лихва от 07.04.2020г. – датата на застрахователната претенция до окончателното плащане и присъденото обезщетение в размер на 3 541,85лв. за причинените ѝ имуществени вреди, вследствие на получените телесни увреждания при ПТП, настъпило на 07.05.2019г., ведно със законната лихва от 07.04.2020г. – датата на застрахователната претенция до окончателното плащане, както и заплати разноските за осъществена безплатна адвокатска помощ на С. Ж. А. на адв. П. К. в размер на 6 164,57лв. и заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт държавна такса в размер на 7 341,67лв. и сумата от 1 153, 86лв., представляваща възнаграждения за изготвяне на експертизи, изплатени от бюджета на съдебната власт.

Решението е постановено при участието на трето лице – помагач К. К. К., ЕГН ***** с адрес: гр. С.З., ул. „Х.А.“ №**, ет.*, ап.* на страната на ответника.

С определение №260217/22.06.2023г., постановено по реда на чл.248 от ГПК, е оставена без уважение молбата на адв. П. К., като пълномощник на С. Ж. А., за изменение на Решение №260015/30.03.2023г., постановено по т. д. №1275/2020г. по описа на Окръжен съд - С.З. в частта за разноските като неоснователна.

Срещу постановеното решение е подадена въззивна жалба от ищцата в първоинстанционното производство – С. Ж. А.. Въззивната жалба е срещу тази част от решението, с която искът за неимуществени вреди е отхвърлен над сумата от 180 000лв. до 250 000лв. Въззивната страна се позовава на допуснати процесуални нарушения от страна на първоинстанционния съд: Напълно необосновано съдът е ценил само част от доказателствата по делото, като друга част, касаещи получените от пострадалата увреждания са напълно игнорирани, не са взети предвид в цялост медицинските документи по делото, както и свидетелските показания; Не е извършена обективна преценка на гласните доказателства, и по-конкретно тези, съдържащи данни, че в резултат на ПТП ищцата е изпаднала в безсъзнание; Твърди се, че са останали неизяснени въпроси относно получените от ищцата увреждания. Въведени са подробни съображения и доводи, че размерът на определеното обезщетение за неимуществени вреди не е съобразен с принципите на справедливостта, визирани в чл.52 от ЗЗД, като съдът не е съобразил конкретните и обективно съществуващи факти, не е отчетено в достатъчна степен отражението на инцидента върху психиката на ищцата, както и фактът, че пострадалата не е напълно възстановена. Коментирани са приетите при първоинстанционното разглеждане на делото доказателства – заключения от съдебномедицински експертизи и гласни доказателства. Иска се отмяна на решението в обжалваната част и постановяване на друго, с което искът за обезщетение за неимуществени вреди да бъде уважен за сумата от 250 000лв., като се присъдят допълнително 70 000лв., ведно със законната лихва от 07.04.2020г. Претендира се адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 от ЗА. С въззивната жалба са заявени доказателствени искания – за допускане на съдебномедицинска експертиза. Като ново писмено доказателство е

представено Експертно решение №**/27.02.2023г. на УМБАЛ „Проф. д-р С.К.. Като ново писмено доказателство е представен медицински документ за извършен на ищцата ЯМР №593/13.07.2023г.

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК не е постъпил отговор по подадената от С. Ж. А. въззивна жалба от Застрахователно акционерно дружество „Д.Б.:Ж.З.“ АД. Не е изразено и становище по тази въззивна жалба. /С постъпило писмено становище вх.№628/24.01.20204г. се поддържа само подадената от ЗАД „Д.Б.:Ж.З.“ АД въззивна жалба/.

Срещу постановеното решение е подадена въззивна жалба и от ответника в първоинстанционното производство – ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО „Д.Б.:Ж.З.“ АД. Въззивната жалба е срещу тази част от решението, с която искът за неимуществени вреди е уважен над сумата от 80 000лв. до 180 000лв., а искът за имуществени вреди е уважен над сумата от 1 771лв. до 3 541,85лв. /Посочено е, че сумите от 80 000лв. и 1 771лв., ведно с дължимите лихви, са преведени на ищцата на 27.04.2023г., като е представен и платежен документ./ Жалбоподателят счита, че решението в обжалваната част е неправилно, постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Като нарушение на материалния закон се сочи нормата на чл.52 от ЗЗД, като се твърди, че съдът не е направил правилна, пълна и всеобхватна преценка на критериите за справедливост, изведени от съдебната практика. Твърди се и че първоинстанционният съд е надценил търпените от ищцата болки и страдания, като е подценил факта, че възстановителният и оздравителен процес е протекъл бързо. Твърди се, че по делото е останало недоказано, че ищцата е провела адекватно лечение. Изразено е и несъгласие с изводите на окръжния съд за липса на съпричиняване от страна на пострадалата. Изложени са съображения относно механизма на ПТП и се твърди поведение на пострадалата за настъпването му. Иска се отмяна на решението в обжалваната част и постановяване на друго, с което искът за неимуществени вреди да бъде отхвърлен над сумата от 80 000лв. до 180 000лв., а искът за имуществени вреди да бъде отхвърлен над сумата от 1 771лв. до 3 541,85лв. Претендират се сторените по делото разноски. С въззивната жалба не са заявени доказателствени искания.

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК е постъпил отговор от въззиваемата

страна С. Ж. А., с който отговор въззивната жалба, подадена от ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО „Д.Б.:Ж.З.“ АД, се оспорва изцяло. С отговора на въззивната жалба се поддържа доказателственото искане за допускане на съдебномедицинска експертиза, като се конкретизира – същата да бъде комплексна. Представени са 4 броя амбулаторни листа, датиращи от м.юни 2023г.

Третото лице – помагач – К. К. К., не е изразил становище по подадените въззивни жалби.

Във въззивното производство са приети представените от жалбоподателя – ищец писмени доказателства, като нови такива по смисъла на чл.266 ал.2 от ГПК /възникнали след датата на последното съдебно заседание в първоинстанционното производство/. Оставено е без уважение доказателственото искане по чл.195 от ГПК – за допускане на комплексна съдебномедицинска експертиза, тъй като това доказателствено искане не съответства на основанията по чл.266 от ГПК /не може да се приеме и че с това доказателствено искане се твърдят и се иска установяване на нововъзникнали обстоятелства, в каквато насока са поясненията на процесуалния представител на жалбоподателя – ищец/.

Срещу постановеното по реда на чл.248 от ГПК определение №260217/22.06.2023г. е подадена в срок частна жалба от процесуалния представител на ищцата – адв. П. К.. Въведено е оплакване, че обжалваното определение е неправилно, тъй като не е съобразено с изменението на Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения – ДВ бр.88/2022г. Иска се отмяна на обжалваното определение и постановяване на друго, с което искането по чл.248 от ГПК да бъде уважено.

Съгласно чл.269 от ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част и спазване на императивните норми на материалния закон.

Въззивните жалби са допустими, като депозирани в законоустановения срок от надлежна страна и с предписаното от закона съдържание.

Предмет на обжалване в настоящия процес е валидно и допустимо

решение.

Същото е постановено по предявени обективно съединени искове с правно основание чл.432 ал.1 от КЗ – за заплащане на застрахователно обезщетение за претърпени неимуществени и имуществени вреди.

Ищцата в първоинстанционното производство – С. Ж. А., е изложила фактически твърдения за наличие на предпоставките по чл.432 ал.1 от КЗ, а именно: При ПТП, настъпило на 07.05.2019г., ищцата е получила множество телесни увреждания: *contusio capitis et corporis.S06.60*, травматичен субарахноиден кръвоизлив, *contusio cerebri*, разкъсно-контузна рана в дясна темпоропариетална област, увреждане на медиалния менискус и предна и задна кръстна връзка, изкълчване, навяхване и разтягане на /предна//задна/ кръстовидна ставна връзка на коляното, увреждане на междупрешленните дискове в шийния отдел с радикулопатия, увреждания на брахиалния плексус, вторична хипертония и други. ПТП-то е предизвикано от л.а. „О.А.“ с рег. №*****, управляван от водача К. К. К., който, на посочената дата, около 11ч., се е движел в гр. С.З. по път **-**, като в района на км. 58+700 нарушава правилата за движение по пътищата, като губи контрол над управляваното от него МПС, излиза извън пътното платно и блъска пешеходката С. Ж. А.. Исковата молба съдържа подробно изложение на констатираните увреждания, посещения при съответни специалисти и проведеното лечение. Твърди се, че получените травми се отразили изключително негативно и на психиката на ищцата. В тази връзка, на 13.04.2020 г., същата посетила психологична консултация, при което е установено персистираща тревожно-хиподепресивна симптоматика в рамките на разстройство в адаптацията. Това състояние затруднявало социалното и личностовото функциониране на ищцата и възможността за ефективна социална адаптация. В резултат на уврежданията, получени от процесното ПТП, С. Ж. А. търпяла силни болки и много страдания, които, заедно с неудобствата и стресът, са продължавали и през целия период на лечение, и в процеса на възстановяване. След инцидента, ищцата следвало да спазва леглови режим за дълъг период от време, в който тя не е могла да задоволява елементарните си нужди от ежедневието, поради което е разчитала на помощта на близките си. Отделно, получената травма в коляното ѝ създавала огромен дискомфорт, в резултат на който ищцата използвала щадяща походка. Преди катастрофата А. била работоспособна жена в добро

здравословно състояние, с динамичен начин на живот и напълно самостоятелна. След инцидента обаче, животът ѝ напълно се променил, не била в състояние да живее, както преди и изпитвала трудности с редица дейности от ежедневието. С. А. била в болничен за повече от половин година. Получените тежки наранявания, както и преминатото продължително лечение оказали силно отрицателно влияние върху психиката ѝ. След инцидента, ищцата започнала да има проблеми със съня, чувствала се напрегната, изнервена и често плачела. Изложени са фактически твърдения и за претърпени имуществени вреди – направени разходи по повод на лечението в размер на общо 3 541,85лв. /конкретно посочени с молба от 05.102021г./.

Отговорността на ответника – застраховател, се ангажира с наличието на валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за л.а. „О.А.“ с рег. №***** – застрахователна полица *****15.02.2019г. със срок на валидност една година, считано от 17.02.2019г. до 16.02.2020г. С молба, получена от застрахователя на 07.04.2020г., ищцата отправила до ответното дружество застрахователна претенция, с искане да ѝ бъде определено и изплатено застрахователно обезщетение за причинените ѝ неимуществени и имуществени вреди, което не е сторено от страна на ответника.

Искането, с което е сезиран съдът, е ответното застрахователно дружество да бъде осъдено да заплати на ищцата обезщетение за неимуществени вреди в размер на 26 000лв., частичен иск от 150 000лв., както и обезщетение за причинените ѝ имуществени вреди в размер на общо 3 541,85лв., ведно със законна лихва върху сумите, считано от 14.05.2019 г. - датата на която изтича срокът по чл.429, ал.3 от КЗ, вр. с. чл.430, ал.1 от КЗ до окончателното изплащане /като, според твърденията на ищцата, застрахователят е уведомен в по-ранен момент от деликвента/. В съдебно заседание от 23.01.2023г. процесуалният представител на ищцата, на основание чл.214 от ГПК, е поискал увеличение на иска за неимуществени вреди – от 26 000лв. на 260 000лв., ведно със законната лихва считано от 07.04.2020г. – датата на уведомяване на застрахователя от ищцата, до окончателното изплащане.

В представения в срока по чл.367 от ГПК отговор на исковата молба и отговор на допълнителната искова молба ответникът ЗАСТРАХОВАТЕЛНО

АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО „Д.Б.:Ж.З.“ АД е оспорил предявените иски. Относително за настоящото въззивно производство възражения по иска за неимуществени вреди се свеждат до прекомерност на претендираното обезщетение, а по отношение и на иска за обезщетение за имуществени вреди - и до поведение на пострадалата, представляващо съпричиняване на вредоносния резултат.

По искане на ответника, в първоинстанционното производство, с определение №260223/19.02.2021г., на основание чл.219, ал.1 ГПК, е конституиран К. К. К. като трето лице помагач на страната на ответника ЗАД „Д.Б.:Ж.З.“ АД, гр. С.. /По отношение на третото лице – помагач е предявен обратен иск от ответника, който обратен иск не е предмет на въззивното производство./

Третото лице – помагач К. К. К. е оспорил по размер иска за неимуществени вреди и изцяло основателността на иска за имуществени вреди.

От събраните по делото доказателства се установи следното:

Претенцията е за репарирание на вреди при условията, визирани в чл.432, ал.1 от Кодекса за застраховането, съгласно която увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“, при спазване на изискванията на чл.380. В чл.432, ал. 1 от КЗ е признато право в полза на увреденото лице, спрямо което застрахованият по разглеждания вид застраховка е отговорен по правилата на чл.45 и сл. от ЗЗД, да предяви пряк иск срещу застрахователя за заплащане на дължимото обезщетение. За да се ангажира отговорността на застрахователя по чл.432, ал.1 от КЗ, е необходимо към момента на увреждането да съществува валидно застрахователно правоотношение, породено от договор за застраховка „Гражданска отговорност“, между прекия причинител на вредата и застрахователя. Наред с това, следва да са налице и всички кумулативни предпоставки от фактическия състав на чл.45 от ЗЗД, пораждащи основание за отговорност на прекия причинител – застрахован, спрямо увреждания за обезщетяване на причинените вреди – а именно: да е причинена вреда, тази вреда да е причинена виновно, същата да е резултат от противоправно поведение, наличие на причинна връзка между противоправното поведение и

причинената вреда.

Установени в първоинстанционното производство и неспорни в настоящето са елементите от фактическия състав на чл.432, ал.1 от КЗ: Ищцата С. А. е претърпяла неимуществени вреди, изразяващи се във физически и психически болки и страдания, вследствие на телесни увреждания, причинени при ПТП от 07.05.2019г. и изразяващи се в: контузия на главата; разкъсно - контузна рана в дясна теменно-слепоочна област; травматичен кръвоизлив под меката мозъчна обвивка; травматичен кръвоизлив под твърдата мозъчна обвивка; мозъчна контузия; контузия на тялото; тежко навяхване на дясното коляно с увреда на предна и задна кръстни връзки и лезия на медиален мениск - съгласно заключението от съдебномедицинската експертиза. Констатирано е и увреждане на междупрешленните дискове в шийния отдел с радикулопатия, за което вещите лица не дават категорично заключение, че това увреждане е в причинна връзка с процесното ПТП. Вредите са причинени виновно, в резултат на противоправно поведение на виновния водач на лекия автомобил марка „О.А.“ с рег. №***** - К. К. К.. Извършването на деянието, неговата противоправност и виновността на дееца, са установени по задължителен и обвързващ гражданския съд ред по смисъла на чл.300 от ГПК, с оглед одобреното по реда на чл.382 от НПК споразумение от 06.08.2020г. по НОХД №1873/2020г. по описа на Районен съд - С.З., като К. К. К., е признат за виновен в това, че на 07.05.2019г., около 11:50ч., в землището на гр. С.З., на път II-66, км.58+700, до разсадник „Р.“ при управление на моторно превозно средство - лек автомобил марка „О.А.“, с ДК№***** е нарушил правилата за движение по пътищата, като не е контролирал непрекъснато моторното превозно средство, което управлявал - нарушение по чл.20 ал.1 от ЗДвП и по непредпазливост е причинил двустепенна средна телесна повреда на С. Ж. А., изразяваща се в контузия на мозъка, кръвоизливи под твърдата и меките мозъчни обвивки, причинили разстройство на здравето, временно опасно за живота, скъсване на кръстните връзки и преден рог на външния мениск на дясното коляно причинили трайно затрудняване на движението на десен долен крайник, като деянието извършено след употреба на наркотични вещества. Налице е и причинна връзка между виновното противоправно поведение на водача на лекия автомобил и настъпилите увреждания. Не е спорен и специфичният елемент на визираната в чл.432 ал.1 от КЗ, във вр. с

чл.343 ал.1 от КЗ функционална отговорност на застрахователя, обусловена от наличието на валидно застрахователно правоотношение, породено от договор за застраховка „Гражданска отговорност“ – със застрахователна полица *****15.02.2019г., валидна от 17.02.2019г. до 16.02.2020г.

С оглед оплакванията, съдържащи се и в двете въззивни жалби, първият очертан спорен въпрос, пренесен пред въззивната инстанция, е въпросът относно справедливото обезщетение за репарирание на понесените от ищцата неимуществени вреди.

Отчитайки функционалната обусловеност на задължението на застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ за обезвреда на пострадалото лице от съдържанието и размера на деликтното обезщетение, дължимо от застрахования делинквент по реда на чл.45 от ЗЗД, то и в хипотезата на упражнено по реда на чл.432 ал.1 от КЗ пряко право е приложим въведеният с чл.52 от ЗЗД принцип за справедливост. Справедливото обезщетяване по смисъла на чл.52 от ЗЗД, както това изрично е прието още в ППВС №4/68г., означава да бъде определен онзи точен паричен еквивалент не само на болките и страданията, понесени от конкретното увредено лице, но и на всички онези неудобствата, емоционални, физически и психически сътресения, които съпътстват същите. В този смисъл размерът на обезщетението за репарирание на претърпените неимуществени вреди следва да се определи при преценка на редица конкретни обстоятелства от обективна и субективна страна. С оглед спецификата на отговорността по чл.45 ЗЗД такива обстоятелства са характерът на увреждането, последиците, възрастта на увредения, общественото му положение. При определяне размера на претърпените неимуществени вреди следва да се има предвид и личният характер на тази претенция, свързана пряко с изживяванията и личността на този, който понася вредите.

Относно интензитета и степента на претърпените от ищцата болки и страдания вследствие така посочените увреждания, като критерий при определяне на техния паричен еквивалент, относими са депозираните при първоинстанционното разглеждане на делото гласни доказателства, писмени доказателства – медицински документи, включително и приетите във въззивното производство, както и заключения от допуснатите в

първоинстанционното производство съдебномедицински експертизи и съдебнопсихологична експертиза.

От показанията на свидетелите Б.Б. А. и Д.Б. А. – съответно съпруг и дъщеря на ищцата, притежаващи непосредствени впечатления от понесените от пострадалата негативни изживявания, се установява, че след инцидента ищцата е бил със силно влошено физическо и психично състояние за продължителен период от време, изключително влошено през болничния престой. Но, противно на твърденията, съдържащи се във въззивната жалба на С. А., и двамата свидетели не са депозирали показания, че след ПТП пострадалата е изпаднала в безсъзнание. Свидетелят А. е придружавал съпругата си през болничния ѝ престой, който период е продължил около 11 дни и депозира показания, че първите 7-8 дни ищцата „нищо не помнела“ и била изцяло некомуникативна. Към 9-я ден започнала да говори несвързани неща. В болницата А. не била в състояние да се обслужва сама - свидетелят я хранил, водил я до тоалетна или ѝ слагал подлоги. Според показанията на свидетеля, както и показанията на св. Д. А., при продължилото лечение в домашни условия пострадалата имала необходимост от чужда помощ и била изцяло зависима от близките си в продължение на повече от месец. Изпитвала болки в главата и цялата дясна половина на тялото, които страдания не са отминали, бързо се уморявала, постоянно се оплаквала, че я боли главата, бъркала си словореда. Свидетелят А. установява, че ищцата е претърпяла две операции на крака - първо менискус, после две операции на кръстни връзки, с имплант в коляното. Все още куцала като ходи. Имала намаляване в периферното зрение на дясното око. Пиела лекарства за главата, изписани от неврохирург. Имала намалена работоспособност 50 % от ТЕЛК. Както двамата свидетели - Б.Б. А. и Д.Б. А., така и свидетелката К.П.П. – колежка на ищцата, установяват, че преди ПТП - то ищцата е била жизнена, радостна, а след инцидента се променила, както физически, така и психически, била непълноценна – изпитвала страх – страхувала се да пресича улицата и да шофира, често плачела, спяла неспокойно. Свидетелката П. /която е присъствала и на инцидента/ установява, че преди ПТП-то, С. А. била много точна в служебните си задължения и ги изпълнявала безупречно /като инспектор в ИТ/. След ПТП-то, ѝ издали решение на ТЕЛК и ѝ бил намален броят на проверките. Вече не била толкова безукорна, допускала грешки, трудно намирала думи, панирала се, когато ѝ се поставяла задача.

Продължила да работи на същата длъжност, но в по - малък обем на работата, качеството ѝ на работа не било същото. Дълго време ѝ било почти невъзможно да пише с дясната ръка, имала болки в десния крак и впоследствие претърпяла операция на крака.

Показанията на свидетелите Б. А. и Д. А., преценени и съобразно разпоредбата на чл.172 от ГПК, се кредитират напълно като непосредствени и убедителни и преди всичко, като изцяло подкрепящи се от останалите доказателства – от показанията на свидетелката К. П.; от многобройната медицинска документация и преди всичко от заключението от съдебномедицинската експертиза и съдебнопсихологична експертиза.

Съгласно заключението от съдебномедицинската експертиза, изготвена от вещи лица – специалист неврохирург и специалист – ортопед – травматолог, вследствие на ПТП-то ищцата е получила горепосочените увреждания. Вещите лица подробно са описали проведените видове лечения с оглед разновидността на понесените травми, засегнали различни органи и системи: Първоначално е проведено стационарно/медикаментозно/ лечение в УМБАЛ „С.Г.“ ЕАД П., в Клиника по Неврохирургия. Впоследствие е проведено стационарно/оперативно/ лечение в МБАЛ „И.Р.“ С.З. в Отделение „Ортопедия и травматология“, където е проведена операция на 07.01.2020г. /Друга артротомия - коляно. Направен е артроскопски оглед и се установи лезия на медиалния менискус тип „дръжка на ведро“, тотална лезия на ПКВ и ЗКВ с частично скъсяване на латералния менискус. Отстранени са увредените части от менискусите, остатъците им се загладени с шейвар. Направен е шейвинг - тоалет на ставата; Лаваж. Дренаж; Послойно възстановяване на меките тъкани/. Последвала е втора операция – на 11.02.2020г. /След артроскопски оглед на дясна колянна става е потвърдена лезията на ПКВ. Почистени са местата проксималната и дисталната инсерция на връзката с шейвар. Посредством таргет устройства от набора за пластика на ПКВ са оформени канали съответно в тибиялното латералния бедрен кондил. Взет е автоприсадък за пластика от сухожилията на семитендинозус и грацилис и са обработени като е поставен Ендобътан с размер 25. Имплантиран е присадъкът през оформените костни канали и се инсерира посредством два интерферентни резорбируеми винта под артроскопски контрол на натягането. Лаваж. Дренаж. Възстановяване на меките тъкани. Колянна ортеза/. Проведено е и стационарно /медикаментозно/ лечение в същото здравно

заведение, а впоследствие - домашно-амбулаторно лечение. Вещите лица дават заключение, вследствие извършения от тях личен преглед, повече от 3 години и половина след ПТП /заключението е депозирано на 16.01.2023г./, че степента на възстановяване на травмите при процесното ПТП е следната: Контузия на главата - оздравяла; Разкъсно-контузна рана в дясна теменно-слепоочна област - оздравяла; Травматичен кръвоизлив под меката мозъчна обвивка - оздравяла; Травматичен кръвоизлив под твърдата мозъчна обвивка - оздравяла; Мозъчна контузия е с остатъчна церебрастения. Психо- органичен с-м; Контузия на тялото - оздравяла; Дясното коляно е възстановено що се касае за увредата на медиален мениск, шейвинг и пластика на предната кръстна връзка. Задната кръстна връзка обикновено не се възстановява; Увреждане на междупрешленните дискове в шийния отдел с радикулопатия, хронифицирани оплаквания с флуктоации на обостряния. Както се посочи, по отношение на последното увреждане вещите лица не са категорични, че е в причинна връзка с процесното ПТП, тъй като в медицинската документация при хоспитализацията в НХО няма отразени такива оплаквания. Същите обаче са пояснили, че те се появяват по-късно. Но травмата на главата /с голяма интензивност на действащата сила при удара в капака и панорамното стъкло/ се съпровожда и с ексцесивни движения на шията, при което могат да се увредят шийните връзки и междупрешленни дискове, което от своя страна да доведе до плексалгичните увреди и радикулопатии. Твърденията на жалбоподателя - ответник, че по делото е останало недоказано, че ищцата е провела адекватно лечение, освен че са нововъведени, са и неоснователни. Съгласно заключението от съдебномедицинската експертиза ищцата е спазвала провеждане на рехабилитации по план, които са строго съобразени с видовете увреди и тежестта им и благодарение на спазените последователни и правилни медицински дейност е постигнат възстановителен ефект.

Относно понесените от ищцата увреждания, от значение са и констатациите, съдържащи се в заключението от съдебномедицинската експертиза, изготвена от вещо лице – специалист – офталмолог. Съгласно същото, в медицинско заключение от 16.12.2020г. има поставени две диагнози, като първа диагноза: Status post neuropatia traumatica oculi dextri има връзка с травмата, която ищцата е получила при ПТП през 2019г. В превод от латински означава: „състояние след травматична невропатия на зрителния нерв на дясното око“. Травматична невропатия означава, че е настъпила

увреда на зрителния нерв, вследствие на травма. При пациенти с травма на главата и нормален външен вид на очната ябълка, всяко доказателство за дисфункция на зрителния нерв предполага диагнозата индиректна травматична оптична невропатия. Тя се причинява от въздействието на механични сили върху оптичния нерв от отдалечено място, без явно увреждане на околните тъканни структури.

Доколкото неимуществените вреди са негативни промени в психоемоционалната сфера на индивида, следва да се вземат предвид и констатациите на вещото лице – психолог от допуснатата при първоинстанционното разглеждане на делото съдебнопсихологична експертиза. Съгласно заключението психическото състояние на ищцата търпи сериозна промяна след преживяното ПТП. Към момента на извършения личен преглед от вещото лице – психолог – около три години след инцидента /заключението е депозирано на 05.04.2022г./, болестната симптоматика все още не е претърпяла обратно развитие и симптомите остават клинично изразени, рефлектират върху поведението и водят до значим субективен дистрес, който нарушава личностовото, социалното и трудово функциониране на лицето. Вещото лице – специалист в съответната област, е констатирало наличие на достатъчно клинични данни, които позволяват да се направи извод, че най-вероятно се касае за Посттравматично стресово разстройство в резултат от ПТП от 07.05.2019г., тъй като клиничната картина е типична и не съществува друга добре доказана алтернативна диагноза за това. Тук следва да се посочи и констатацията, съдържаща се в първата – горепосочената съдебномедицинска експертиза, съгласно която в медицинската документация има представена консултация с психолог от 13.04.2020г. от Центъра за психично здраве, където подробно са описани оплакванията, намерените психологични смущения обобщени като Разстройство на адаптацията.

Заключенията от съдебномедицинските и съдебнопсихологичната експертиза, като компетентно изготвени и неоспорени от страните, се кредитират изцяло.

Казаното относно вида и характера на уврежданията, интензитета на търпените болки и страдания от пострадалата, продължителността на оздравителния период и степента на възстановяване е относимо досежно

размера на дължимото се обезщетение за репапиране на претърпените вреди и тези обективни предпоставки са правилно преценени от първоинстанционния съд. При съобразяване конкретния обем преживени болки и страдания от ищцата – посочени по-горе и преценени като обективен критерий, обстоятелството, че се касае за множество разновидни телесни повреди, засягащи различни органи, продължителния възстановителен период – представените към исковата молба болнични листове сочат, че ищцата е била в отпуск поради временна нетрудоспособност за период от около година /07.05.2019г. – 16.04.2020г./, проведените две оперативни интервенции и то в кратък период от време /през два последователни месеца/, както и че през времетраенето на целия оздравителен процес А. е изпитвала болки и страдания; обстоятелството, че в началния период на оздравителния процес ищцата е била изцяло зависима от чужда помощ, трудоспособната възраст на ищцата към момента на инцидента – на 35 години, прогнозите за пълно възстановяване, както и че, като последица от инцидента, същата не е възстановила качеството си на живот – съгласно заключението от съдебнопсихологичната експертиза, възможните прогнозни последици от уврежданията, следва да се приеме, че сумата от 180 000лв. е справедлив паричен еквивалент на понесените от С. А. страдания, както правилно е определена и от първоинстанционния съд. Вярно е, че съгласно заключението от комплексната съдебномедицинска експертиза, към момента на прегледа /повече от 3 години след ПТП/ ищцата е възстановена в по-голяма част от уврежданията. Но най- тежките увреждания не са с добро прогнозно развитие: Дясното коляно е възстановено що се касае за увредата на медиален мениск, но задната кръстна връзка обикновено не се възстановява; Мозъчна контузия е с остатъчна церебрастения – което е последица, дължаща се на персистиращи нарушения в мозъчната авторегулация и динамика на ликвора. Видно от приложено в първоинстанционното производство Експертно решение на УМБАЛ „Проф. д-р С.К. от 24.10.2019г. ищцата е с трайно намалена 50% работоспособност. Като водеща диагноза е посочено Травматичния субарахноидален кръвоизлив /който обикновено се получава в близост до мястото на фрактура на черепа или интрацеребрална контузия, мозъчен кръвоизлив, който настъпва от разкъсване на кръвоносните съдове на меките мозъчни обвивки и най-често придружава мозъчната контузия/. Тази е водещата диагноза, отразена и в приетото от въззивната инстанция Експертно

решение №**/27.02.2023г. на УМБАЛ „Проф. д-р С.К., но трайно намалената работоспособност, отразена в същото, е вече 64%, което може да води до извод, че заболяването е прогресиращо. В тази насока са и разясненията на вещите лица /по-конкретно – д-р К. – неврохирург, дадени в съдебно заседание от 23.01.2023г./. Ето защо оплакването на жалбоподателя – ответник, че определеното обезщетение за претърпените от ищцата неимуществени вреди от 180 000лв. е прекомерно, е изцяло неоснователно. Не може да не се отчете и казаното от вещите лица, че оздравителният процес, макар и в преобладаващата си част уврежданията да са възстановени, е бил затруднен и продължителен, поради тежестта на травмите, тяхната разновидност, засегнатите различни органи и системи – което опровергава оплакването на жалбоподателя – ответник, че първоинстанционният съд е надценил търпените от ищцата болки и страдания, като е подценил факта, че възстановителният и оздравителен процес е протекъл бързо. По отношение на доводите на жалбоподателя – ответник относно критериите за справедливост, изведени от съдебната практика, следва да се посочи, че обезщетението за неимуществени вреди се определя с оглед конкретиката на случая, като съдебната практика неотменно приема, че понятието „справедливост“ не е абстрактно, а всякога обусловено от редица конкретни и обективно съществуващи обстоятелства, относими към обхвата и характеристиката на търпимите вреди, които съдът следва да съобрази и оцени, за да определи адекватен стойностен еквивалент на вредите. Ето защо въззивната инстанция приема, че при съобразяване с конкретния обем преживени болки и страдания от ищцата, затрудненията и неудобствата, които е претърпял а и продължава да търпи, окръжният съд правилно е приложил материалноправната норма – чл.52 от ЗЗД и оплакването на жалбоподателя –ответник, че присъденото обезщетение за неимуществени вреди е завишено и сочената материалноправна норма е нарушена, е неоснователно.

Неоснователно е и оплакването на жалбоподателя – ищец, че определеното и присъдено обезщетение за неимуществени вреди от 180 000лв. е занижено. Неоснователността на иска за обезщетение за неимуществени вреди в по-висок размер – 250 000лв. /според искането, съдържащо се във въззивната жалба/, се обуславя от обстоятелството, че в преобладаващата си част понесените от ищцата травми са напълно възстановени. Във въззивното производство е представен и приет като ново

доказателство медицински документ за извършен на ищцата ЯМР №593/13.07.2023г., но той касае получено от ищцата увреждане на междупрешленните дискове в шийния отдел с радикулопатия, за което вещите лица не дават категорично заключение, че това увреждане е в причинна връзка с процесното ПТП. В исковата молба се твърди и увреждане на слуха, но както писмените доказателства – медицинска документация, така и заключението от съдебномедицинската експертиза, не съдържат данни за такъв вид увреждане. Страната, носеща доказателствена тежест, не е ангажирала надлежни доказателства в тази насока. /Едва с въззивната жалба, посредством формулирания трети въпрос към исканата СМЕ, се прави опит да се ангажират доказателства в тази насока/. Вярно е, че в разясненията на вещите лица от СМЕ, дадени в съдебно заседание от 23.01.2023г., касаещи състоянието енцефалопатия /заболяване на главния мозък/, се съдържат пояснения за „оплаквания от главоболие, световъртеж.....сетивни нарушения – проблем със слуха и вкуса...“. В гласните доказателства – показанията на свидетеля А. също се съдържат данни за слухови нарушения при ищцата, но, ако такива са действително налице, то, според горесцитираните разяснения на вещите лица, тези слухови проблеми се обхващат и са свързани с увреждането „мозъчна контузия“, което, съгласно същото заключение, е с остатъчна церебрастения, което пък, като прогнозно развитие на увреждането, е съобразено при определяне на обезщетението от 180 000лв. Данни за констатирани слухови нарушения не се констатира и от представените във въззивното производство амбулаторни листа.

Първоинстанционният съд е оценил всички релевантни за спора факти и житейския и юридическия смисъл на понятието справедливост при определяне размера на обезщетението, както и всички общи и специфични обстоятелства, отразяващи характера и тежестта на претърпените от ищцата неимуществени вреди и в резултат на логическа зависимост и обвързаност на всички събрани в хода на процеса доказателства. Съобразени са и са анализирани по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото доказателства и окръжният съд е формирал правилни изводи за релевантните за спора факти. Напълно изяснени са въпросите относно получените от ищцата увреждания, като първоинстанционният съд е съобразил конкретните и обективно съществуващи факти, отчетено е в достатъчна степен отражението на инцидента върху психиката на ищцата, както и фактът, че

пострадалата не е напълно възстановена.

Ето защо въззивната жалба на жалбоподателя – ищец, както и въззивната жалба на жалбоподателя – ответник, касателно размера на присъденото обезщетение за неимуществени вреди, се явяват неоснователни.

Следващият спорен въпрос, очертан с въззивната жалба на жалбоподателя – ответник, е наличието на съпричиняване от страна на пострадалата за настъпване на вредоносния резултат. Ответникът - застраховател е упражнил правото си по чл.432 ал.2 от КЗ, като с отговора на исковата молба е въвел възражение за съпричиняване от страна на пострадалото лице за настъпване на вредоносния резултат.

В материалноправната норма - чл.51 ал.2 от ЗЗД, е предвидена възможност за намаляване на обезщетението за вреди от деликт, като намаляването на обезщетението е обусловено от наличие на причинна връзка между поведението на пострадалия и произлезлите вреди. Както е посочено в мотивите към т.7 от ТР №1/23.12.2015г. по тълк.д. №1/2014г. на ОСТК, дали поведението на пострадалия е рисково и дали то е допринесло за увреждането, подлежи на установяване във всеки конкретен случай. Съпричиняване е налице, когато освен с поведението на деликвента увреждането се намира в пряка причинно-следствена връзка и с поведението на самия увреден.

Като конкретна проява на такъв тип поведение от страна на С. А. в отговора на исковата молба се сочи и се поддържа с въззивната жалба нарушаване правилата за движение по пътищата, визирани в чл.114 от ЗДвП, във вр. с чл.166 от ППЗДвП и чл.108 ал.1 и ал.2 от ЗДвП, във вр. с чл.160 ал.1 и ал.2 от ППЗДвП, аргументирано с твърдения, че ищцата се е движела/намирала на платното за движение.

Изводите за липса на съпричиняване от страна на пострадалата първоинстанционният съд правилно е извел от заключението от съдебноавтотехническата експертиза относно фактическата обстановка – механизма за настъпилото ПТП. Съгласно заключението от съдебноавтотехническата експертиза, механизмът на ПТП от техническа гледна точка е следният: Произшествието е настъпило на път **-**, след отбивката за разсадник „Р.“, в посока изток. Пътят е с две платна за еднопосочно движение. Южното платно, за посока изток, е с две ленти за

движение, като в дясно от дясната лента има уширение с асфалтово покритие, а южно от него е оформен паркинг покрит с дребнозърнест чакъл. Пешеходката А. се е движила в посока запад. *Вървяла е около границата между асфалтовото покритие на уширението и площта на паркинга покрита с чакъл.* Автомобил „О.А.“, управляван от К. К., се е движил в дясната /южната/ лента за посока изток. Непосредствено преди ПТП - то, автомобилът се е отклонил вдясно, навлязъл е в уширението и е ударил пешеходката с преден десен ъгъл, в зоната на десния фар. След удара тялото е качено на автомобила, приплъзнало се е назад по предния капак и преден десен калник. Главата на пешеходката е достигнала до предното стъкло и го е счупила. След това плъзгането е продължило през предна дясна колонка, ударило се е в дясното странично огледало и го е счупило. Тялото на пешеходката е отхвърлено напред и в дясно, спрямо посоката на движение на автомобила. То е паднало на терена на 3,2 м. източно и 0,8 м. южно от мястото на удара, по посока на движение на автомобила. В зоната на ПТП – то, пътният участък е прав, хоризонтален. Няма данни да е имало паркирани автомобили, които да представляват зрителна преграда за видимостта между водача и пешеходката. Непосредствено преди настъпване на удара с пешеходката, водачът на автомобила, управлявайки процесния автомобил, се е отклонил надясно спрямо посоката си на движение - от запад на изток. Напуснал е частично лентата си за движение като е навлязъл на около 1,6 - 1,7м. южно от лентата си за движение в уширението и зоната определена за паркирани автомобили, като няма данни водачът да е задействал спирачната система на автомобила си преди момента на удара в пешеходката, а има данни, че той не е възприел удара с пешеходката. Водачът е имал техническа възможност да избегне настъпването на ПТП, като не напуска лентата си за движение, дори да е бил засякан от друг изпреварващ го автомобил технически правилно е да намали, а не да увеличава скоростта си на движение, без да напуска лентата по която се движи. Няма данни за внезапно пресичане, изскачане и др. от страна на пострадалата. Автомобилът се е движил без водачът да контролира посоката на движение в продължение на минимум около 25 м, преди удара с пешеходката. Той не е възприел пешеходката, не е реагирал на удара в нея и непосредствено след него. Продължил е да се движи неконтролирано още 26м. след този удар, до момента на удара в паркиран друг лек автомобил. От тези констатации на

вещото лице, чието заключение, като компетентно изготвено и неоспорено от страните, се кредитира изцяло, не може да се направи друг извод, освен този, че пострадалата, нито е вървяла, нито се е намирала на платното за движение, а тя, заедно със свидетелката П., е вървяла около границата между асфалтово покритие на уширението и площта на паркинга покрита с чакъл. Данни в тази насока се съдържат в показанията на свидетелката П., включително и в обясненията на третото лице – помагач - К. К. – виновния водач, дадени по реда на чл.176 от ГПК /ОСЗ от 21.11.2022г. „...не е пресичала, тя стоеше на паркинга“/. Следователно изцяло опровергано е твърдението на жалбоподателя за допуснато от пострадалата нарушение на правилата за движение по пътищата по чл.108 от ЗДвП, съответно – забраната, визирана в чл.114 от ЗДвП, тъй като по категоричен начин е установено, че ПТП е настъпило /съприкосновението между автомобила и тялото на пострадалата/ в момент, към който А. не се е движела по платното за движение. Съпричиняването на вредата изисква наличие на пряка причинна връзка между поведение на пострадалия и настъпилия вредоносен резултат. Приносът на увредения – обективен елемент на съпричиняването, може да се изрази в действие или бездействие, но всякога поведението следва да води категорично до настъпването на вредоносния резултат, като го обуславя в някаква степен. Както се посочи, от заключенията от автотехническата експертиза не може да се направи извод за местоположение на пострадалата на пътното платно. За да бъде успешно проведен процесуалният способ за защита на пасивно легитимираната страна по иск за репарирание на вреди от непозволено увреждане посредством възражение за съпричиняване, следва да се установи по пътя на пълно и главно доказване на първо място категорично наличие на поведение, допринесло или улеснило настъпването на крайния вредоносен резултат – и само при установяването на този факт биха били приложими последиците на чл.51 ал.2 от ЗЗД. Като страна, черпеща изгодни последици от установяването на този факт, доказателствената тежест за установяването му носи жалбоподателят – ответник по иска. Приносът на пострадалия трябва да е конкретен, както и да е доказан, а не хипотетично предполагаем. С оглед на изложеното възражението за наличие на съпричиняване се явява неоснователно, както правилно е приел и окръжният съд.

Неоснователността на възражението за съпричиняване от страна на

пострадалата за настъпване на вредоносния резултат, както и неоснователността на оплакванията в тази насока, съдържащи се във въззивната жалба на жалбоподателя - ответник, обуславя и неоснователността на същата по отношение на първоинстанционното решение в частта, с която искът за имуществени вреди е уважен за сумата над 1 771лв. до 3 541,85лв., доколкото, изведено от въззивната жалба, същата в тази част се основава на възражението за съпричиняване. Съгласно заключението от съдебномедицинската експертиза, всички разходи са проследени във времето на стационарното, домашно-амбулаторното лечение и консултациите. Същите са били необходими и са правилно приложени и неотменни по изискванията на добрата медицинска практика. Тези разходи съответстват на необходимостта на ищцата от тяхното приложение, включително и по-скъпо струващите ортеза и сет за пластика на предната кръстна връзка, при което искът за обезщетение за имуществени вреди правилно е уважен от окръжния съд в предявения размер - от 3 541,85лв. и решението в обжалваната част – с която искът за имуществени вреди е уважен над сумата от 1 771лв. до 3 541,85лв., като правилно, следва да бъде потвърдено.

По подадената от адв. П. К. частна жалба срещу постановеното по реда на чл.248 от ГПК определение №260217/22.06.2023г., с което е оставена без уважение молбата на адв. П. К., като пълномощник на С. Ж. А., за изменение на Решение №260015/30.03.2023г., постановено по т. д. №1275/2020г. по описа на Окръжен съд - С.З. в частта за разноските:

Същото е постановено по подадена молба от адв. П.К.. Един от доводите, на които се основава искането за изменение на решението в частта за разноските е, че при определяне и присъждане на адвокатско възнаграждение при условията на чл.38 от ЗА следва да се съобрази редакцията на Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения – ДВ бр.88/2022г. За да остави молбата за изменение на решението в частта за разноските без уважение, окръжният съд се е аргументирал, че съгласието между доверителя и довереника за осъществяването на безплатното процесуално представителство в първоинстанционното производство е постигнато с подписването на договор за правна защита и съдействие и упълномощаване на 06.04.2020г.и въз основа на така постигнатото съгласие е осъществено безплатното процесуално представителство в процеса. Посочил е, че предвид материалноправния

характер на разпоредбите на Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за които обратно действие не е предвидено, като се е позовавал на чл.14 ал.1 от ЗНА, адвокатското възнаграждение следва да се определи съобразно разпоредбите на Наредбата в редакцията им преди изменението с ДВ бр.88 от 04.11.2022г. Така приетото от първоинстанционния съд е неправилно. /Цитираната от окръжния съд съдебна практика – определение № 782/12.12.2014г. по ч.т. д. №3545/2014 г. на II ТО на ВКС, Опр.№189/29.05.2014г. по гр.д. №1024/2014г. на ВКС, IV г.о., Опр. №270/24.07.2014г. по гр.д.№ 7159/2013г. на ВКС, IV г.о. касае различна хипотеза – на договорно правоотношение, при което е не само уговорено по размер, но и реално изплатено адвокатско възнаграждение, подлежащо на възстановяване по реда на чл.78 ал.1 – ал.4, при което е приложима редакцията на Наредбата към датата на сключване на договора за процесуално представителство/. При определяне размера на адвокатското възнаграждение по реда на чл.38 от ЗА, размерът на адвокатското възнаграждение следва да бъде определен съобразно Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в редакцията към момента на приключване на устните състезания – 13.03.2023г., до който момент безплатната правна помощ реално е предоставена, а именно в редакцията след изменението с ДВ, бр. 88/04.11.2022г. /в този смисъл Определение №605/28.07.2023г. на ВКС по ч. т. д. №1074/2023г., I т.о., ТК/. /Доводите на жалбоподателя, съдържащи се в частната жалба, относно момента на заявеното и допуснато увеличение на иска, са неотносими./ Ето защо първоинстанционният съд неправилно е оставил без уважение искането на адв. К. за изменение на решението в частта за разносните. Адвокатското възнаграждение по чл.38 ал.2 от ЗА следва да се определи при хипотезата на чл.7 ал.2, т.5 и т.2 от Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

При исков материален интерес от 260 000лв. /за неимуществени вреди/ и 3 541,85лв. /за имуществени вреди/, минималното адвокатско възнаграждение е съответно 15 050лв. и 654,10лв. Съразмерно с уважената част от иска за неимуществени вреди, се дължи адвокатско възнаграждение по чл.38 от ЗА в размер на 10 419,23лв. или общо /+654,10лв./ - 11 073,33лв., а с ДДС – 13 288лв. Следователно, освен присъденото с първоинстанционното решение възнаграждение по чл.38 ал.2 от ЗА – 6 164, 57лв., в полза на адв.

П.К. следва да се присъди допълнително адвокатско възнаграждение в размер на 7 123,43лв.

Ето защо определение №260217/22.06.2023г., постановено по реда на чл.248 от ГПК, с което е оставена без уважение молбата на адв. П.К. за изменение на решението в частта за разноските, следва да бъде отменено, като се присъди допълнително адвокатско възнаграждение по чл.38 ал.2 от ЗА в размер на 7 123,43лв., с ДДС.

С оглед основателността на частната жалба в полза на адв. П. К. следва да се присъдят и разноски – 15лв. – заплатена ДТ /списък на разноските по чл.80 от ГПК – л.87/.

По разноските, сторени във въззивното производство:

От страна на жалбоподателя – ищец се претендират разноски по реда на чл.38 от ЗА. Не е уговорено друго, при което процесуалното представителство е упражнено по двете въззивни жалби. При обжалваемия материален интерес от 171 770,85лв. /70 000лв. по въззивната жалба на жалбоподателя – ищец + 101 770,85лв. по въззивната жалба на жалбоподателя – ответник/, минималното адвокатско възнаграждение по чл.7 ал.2, т.5 от Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е 11 520,83лв. Дължат се разноски съразмерно материалния интерес по неуважената въззивна жалба на жалбоподателя – ответник и те са 6 825,86лв., а с ДДС – 8 191,03лв.

В писменото становище та жалбоподателя – ответник вх. №628/24.01.2024г. е инкорпориран списък на разноските по чл.80 от ГПК, включващ само заплатена ДТ за възивно обжалване, която, с оглед неоснователността на въззивната жалба, не се дължи.

Водим от изложеното и на основание чл.271 ал.1 от ГПК, Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260015/30.03.2023г., постановено по търг.д. №1275/2020г. по описа на окръжен съд С.З., В ОБЖАЛВАНАТА ЧАСТ, с която Застрахователно акционерно дружество „Д.Б.:Ж.З.“ АД, с ЕИК ***** е осъдено да заплати на С. Ж. А., с ЕГН ***** обезщетение

в размер над сумата от 80 000лв. до 180 000лв. за причинените ѝ неимуществени вреди, изразяващи се в търпени болки и страдания, вследствие на получените телесни увреждания при ПТП, настъпило на 07.05.2019г., ведно със законната лихва от 07.04.2020г. до окончателното плащане; Застрахователно акционерно дружество „Д.Б.:Ж.З.“ АД, с ЕИК ***** е осъдено да заплати на С. Ж. А., с ЕГН ***** обезщетение в размер над сумата от 1 771лв. до 3 541,85лв. за причинените ѝ имуществени вреди, вследствие на получените телесни увреждания при ПТП, настъпило на 07.05.2019г., ведно със законната лихва от 07.04.2020г. до окончателното плащане; Отхвърлен е предявеният от С. Ж. А., с ЕГН ***** срещу Застрахователно акционерно дружество „Д.Б.:Ж.З.“ АД, с ЕИК ***** иск за обезщетение за неимуществени вреди над сумата от 180 000лв. до претендирания размер от 260 000лв.

ОТМЕНЯ определение №260217/22.06.2023г., постановено по реда на чл.248 от ГПК, с което е оставена без уважение молбата на адв. П. К., като пълномощник на С. Ж. А., за изменение на Решение №260015/30.03.2023г., постановено по т. д. №1275/2020г. по описа на Окръжен съд - С.З. в частта за разноските, вместо което ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА Застрахователно акционерно дружество „Д.Б.:Ж.З.“ АД, с ЕИК ***** да заплати на адв. П. К. – САК допълнително адвокатско възнаграждение в размер на 7 123,43лв., с ДДС за оказано безплатно процесуално представителство на С. Ж. А., с ЕГН ***** в първоинстанционното производство.

ОСЪЖДА Застрахователно акционерно дружество „Д.Б.:Ж.З.“ АД, с ЕИК ***** да заплати на адв. П. К. – САК адвокатско възнаграждение в размер на 8 191,03лв., с ДДС за оказано безплатно процесуално представителство на С. Ж. А., с ЕГН ***** във въззивното производство, както и разноски - 15лв. – заплатена ДТ.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____